

narangi

Activiteitenverslag 2020-2025

Inhoud

Wat doet Narangi?	3
1 Jaarlijks terugkerende activiteiten	3
2 De projecten in 2020	4
3 De projecten in 2021	6
4 De projecten in 2022	8
5 De projecten in 2023	11
6 De projecten in 2024	12
7 De projecten in 2025	14

Wat doet Narangi?

Narangi investeert in mensen door middel van ons Individuele Support Programma. We helpen arme families in Jaipur en op het platteland van Rajasthan door alle schoolgerelateerde kosten voor hun kinderen te betalen. De betrokken ouders leveren naar draagkracht een kleine financiële bijdrage aan het onderwijs van hun kinderen.

1 Jaarlijks terugkerende activiteiten

Veel van de activiteiten die Narangi uitvoert, vinden continu plaats: elk jaar en/of gedurende het hele jaar. Die activiteiten staan in dit eerste hoofdstuk vermeld. Activiteiten die specifiek in een bepaald jaar plaatsvonden, staan in het hoofdstuk van dat betreffende jaar genoemd.

- Anja heeft heel regelmatig contact met alle projecten (direct dan wel via lokale contactpersonen). Via email, What's App, Instagram, Facebook en Zoom. Die contacten zijn deels zakelijk, deels sociaal. Belangrijke documenten kunnen gemakkelijk online worden gedeeld, ook door er foto's van te maken.
- Aan het begin van elk schooljaar maakt Anja samen met de projecten begrotingen voor het nieuwe jaar. Dat kan ook vanuit Nederland: de projecten sturen alle benodigde informatie online aan Anja, zoals overzichten van het jaarlijkse schoolgeld. In april begint het nieuwe schooljaar voor het basis- en middelbaar onderwijs, het nieuwe jaar voor universiteiten en colleges begint in augustus/september.
- Narangi maakt regelmatig geld over aan de projecten in India. De projecten krijgen het jaarlijkse budget in delen, via internationale money transfers en deels ook cash als Anja in India is.
- Tegen het einde van elk schooljaar maakt Anja samen met de projecten financiële uitputtingen van het afgelopen jaar. Van alle uitgaven die de projecten in de loop van het jaar doen, vragen we bonnetjes (waarvan de projecten foto's maken en aan ons opsturen). Daarnaast evalueren we samen het afgelopen schooljaar en maken plannen voor het aankomende jaar. Moet er een vakkenpakket worden gekozen? Moet er bijles worden geregeld voor bepaalde vakken? Zouden ouders hun kind wat meer 'achter de broek moeten zitten' als het gaat om huiswerk maken? Etcetera.
- De kinderen die we steunen via het ISP (Individuele Support Programma):
 - Sturen ons foto's van hun rapporten.
 - Vragen vaak advies aan Anja over school gerelateerde dingen, zoals "Welk vakkenpakket moet ik kiezen?" - "Hoe maak ik vrienden op mijn nieuwe school?" - "Ik vind mijn Hindi teacher niet leuk en daarom heb ik slechte cijfers voor Hindi, hoe kan ik dat veranderen?" Aangezien hun ouders niet of nauwelijks naar school zijn geweest, kunnen zij hun kinderen vaak niet helpen met dit soort keuzes en dilemma's.
 - Bespreken problemen met Anja die ze niet met hun ouders kunnen of willen bespreken. Typische puberproblemen bijvoorbeeld, zoals "I hate my father" - "My parents don't allow me to hang out with my friends after school" - "Er is een meisje dat ik heel leuk vind, maar ik durf haar niet aan te spreken, wat kan ik tegen haar zeggen?"
 - Voor de kinderen zijn de contacten met Anja meteen een manier om hun Engels te oefenen en verbeteren.
 - Sommige kinderen willen elke week bellen om te vertellen hoe het met ze gaat en om Engels te spreken.
- Anja probeert kinderen en/of hun ouders in contact te brengen met mensen uit Narangi's netwerk in India als ze denkt dat die elkaar kunnen helpen, bijvoorbeeld door kennis en ervaringen uit te wisselen. In praktische zin, maar ook op sociaal of emotioneel gebied. En de kinderen helpen elkaar, zo heeft Sanjay zijn jongere zus Pramiti 'gekoppeld' aan een paar buurkinderen die graag bijles wilden.

Om dezelfde reden brengt Anja kinderen/ouders in India soms in contact met mensen uit haar netwerk in Nederland.

- Anja stimuleert de kinderen om zélf na te denken, zélf dingen uit te zoeken, zélf (beredeneerde) keuzes en beslissingen te maken. Het onderwijs in India is heel erg ‘copy-paste’-gericht, letterlijk de leraren napraten. Samen met de kinderen formuleert Anja opdrachtjes die de kinderen uitvoeren, bijvoorbeeld als het gaat om het kiezen van een vakkenpakket. En stapje voor stapje doen de kinderen dan dingen zelf, in plaats van tegen Anja te zeggen: “You decide, your choice”. Het gaat immers om hún toekomst.
- Anja praat met de kinderen over het gebruik van social media. Hoe kun je dat verstandig gebruiken? Waarom moet je b.v. niet zomaar iedereen als ‘vriend’ accepteren? Voor de meeste ouders is social media (en internet überhaupt) abracadabra, zij kunnen hun kinderen dus niet adviseren.
- Als Anja in India is, spreekt ze ook met de ouders van de kinderen. Over het belang om als ouder altijd naar de periodieke ‘parent-teacher meetings’ te gaan (waarin de voortgang van een kind op school wordt besproken). En over kinderen niet (te) lang van school te houden als er bijvoorbeeld een huwelijk is in de familie (wat in India dagenlang feest betekent). En over cultureel- en intergenerationeel ingewikkelde kwesties, zoals dochters die net als hun broers willen studeren en werken, en kinderen eerst laten studeren en dan pas uithuwelijken.
- Anja heeft in 2024 haar studie Hindi weer opgepakt om:
 - Ter plekke in India alles beter te begrijpen en met mensen te kunnen communiceren.
 - Het Devanagari (het Hindi-schrift) te kunnen lezen en schrijven.
 - Om de Engelse les aan Indiase kinderen te verbeteren. Taalles geven aan kinderen wiens moedertaal Hindi is gaat gemakkelijker als je hun taal kent, dan snap je de fouten die ze maken en kun je het beter uitleggen. En vice versa.
 - De cultuur nog beter te leren kennen.

2 De projecten in 2020

Gesteunde projecten:

- Sanjay, Pramiti en Ajay
- Amir, Ajmal en Nasreen
- Zaina en Zafir

Corona

In april 2020 gingen alle scholen in India dicht vanwege corona. Sommige scholen boden online onderwijs aan, maar lang niet alle scholen deden dat. Sowieso duurde het lang voor scholen overgingen op online onderwijs.

Vaak was de kwaliteit van het online onderwijs (erg) slecht, omdat de docent en/of leerlingen slechte internetverbindingen hadden. En omdat de leerkrachten geen enkele ervaring hadden met online onderwijs geven en doorgingen op de typisch Indiase lesmethode: de leerkracht zendt, de leerlingen luisteren. En online is dat dan nóg saaier.

Maar online onderwijs krijgen, vereist dat je een device (laptop, tablet of telefoon) en een internetverbinding hebt. En dat hadden veel arme gezinnen niet, of slechts deels. Eén mobiele telefoon van de vader des huizes en een beperkt internetabonnement: zodra het tegoe op was, was er ook geen online onderwijs meer mogelijk. En slechts één telefoon voor meerdere kinderen die allemaal online klassen hadden, betekende dat niet iedereen constant les kon krijgen.

Daarnaast hadden veel mensen in India ineens geen werk en dus ook geen inkomen meer, zoals de dagloners, de kleine ondernemers en veel mensen in dienst van private bedrijven. Alleen mensen in dienst van de overheid kregen doorbetaald. Het resultaat was dat heel veel ouders geen schoolgeld meer betaalden aan de scholen. Daar hadden ze geen geld meer voor

en daarnaast was er geen- of slechts beperkt online onderwijs, dus waarom zou je dan schoolgeld betalen? En dat online onderwijs was ook nog vaak van slechte kwaliteit, leerlingen gaven aan dat ze eigenlijk niks leerden op die manier.

Een gevolg van Corona is dat heel veel mensen (vooral jongeren) in India nu een overheidsbaan willen. 'In ieder huis in ieder geval één overheidsbaan' is een doel geworden in veel families. Dat biedt werk- en inkomenszekerheid.

Sanjay, Pramiti en Ajay

Sanjay is bezig met zijn eerste jaar 'Bachelor of Arts' (BA) op een college geaffilieerd aan de universiteit van Rajasthan. Hij vindt de meer praktische vakken (waar je bijvoorbeeld schrijfopdrachten voor moet doen) erg leuk, maar de theoretische vakken vindt hij saai. Naast zijn studie werkt Sanjay een paar uur per dag in zijn vader's winkel.

Sanjay is de oudste zoon, wat betekent dat hij op een gegeven moment verantwoordelijk wordt voor het welzijn van zijn ouders (en indirect ook voor de verdere familie). Dat weet hij maar al te goed, maar zijn familie (inclusief grootouders, ooms en tantes) begint steeds meer nadruk te leggen op zijn toekomstige rol. "Wanneer ga je werken en geld verdienen? Zorg dat je een goede (overheids)baan vindt en veel geld gaat verdienen. Wat ga je doen na je studie?" Die druk maakt hem nerveus, onzeker, en soms verdrietig en depressief. Hij wil zo graag vrij zijn om zijn eigen toekomst te kiezen en te genieten van zijn leven. Sanjay zou graag willen reizen, Nepal staat daarbij met stip op nummer 1.

In april stopten door corona alle lessen en werden de examens geannuleerd. Alle studenten werden 'gewoon' gepromoveerd naar het volgende studiejaar en dus begon Sanjay na de zomer aan zijn 2^e jaar BA. Pas in oktober startte de universiteit met het geven van online lessen.

Pramiti en Ajay waren net begonnen in klas 12, het eindexamenjaar van de middelbare school, toen corona uitbrak in India. Pramiti deed richting 'Arts' en Ajay richting 'Commerce'. Drie maanden na de uitbraak begonnen de online klassen van Pramiti en Ajay, via Zoom en Google Meets (op de laptop die ze een paar jaar geleden van Narangi hebben gekregen). Elke dag 5 vakken à 45 minuten per vak. De leraren gaven les vanuit hun huis, met soms een heel slechte internetverbinding: de belangrijkste reden waarom Pramiti en Ajay de online lessen niet leuk vonden.

Op een gegeven moment gingen de leraren online les geven via WhatsApp, omdat veel leerlingen en/of hun ouders wel WhatsApp hebben op hun mobiele telefoon, maar geen Zoom of Google Meets kunnen gebruiken. In het gezin van Ajay en Pramiti had alleen hun vader een mobieltje. En hun vader was elders gaan wonen i.v.m. corona: hij werkte elke dag in zijn winkeltje, zag veel klanten en wilde niet het risico lopen zijn gezin te besmetten. En dus hebben Ajay en Pramiti 4 maanden geen les gehad.

Ze zaten door corona allemaal veel thuis en bewogen veel minder dan voorheen. "Ik fiets nu elke ochtend een uur door de buurt" zei Pramiti, "want ik word dik." Sanjay en Ajay wandelen veel, op die manier kunnen ze hun vrienden ook blijven zien.

Anja heeft een tijdje online Engelse les gegeven aan Sanjay, Pramiti en Ajay. De lessen gingen over onderwerpen die zij leuk vonden. In het geval van Ajay en Sanjay was dat sport, respectievelijk voetbal en cricket. Pramiti koos sociale thema's als 'Hoe de armen in India lijden in de corona pandemie' en 'Waarom kindhuwelijken verboden moeten worden'. Ze schreven essays over corona, zodat ze hun frustratie ook in het Engels konden uiten 😊 En ze wilden allemaal vooral hun spreekvaardigheid verbeteren.

Amir, Ajmal en Nasreen

Amir, Ajmal en hun zus Nasreen konden tijdens de pandemie niet allemaal tegelijk online onderwijs krijgen. Er was slechts één mobiele telefoon in het gezin, die van hun moeder. Soms kwam er een oom op bezoek met ook een mobiele telefoon en konden twee kinderen tegelijkertijd online lessen volgen. Maar veel les hebben ze helaas niet gehad dit jaar. De familie woont in één gebouw met de hele familie (opa en oma, alle kinderen en alle kleinkinderen). Dus vervelen deden ze zich niet, genoeg neefjes en nichtjes om mee te spelen.

Zaina en Zafir

Zaina is geslaagd voor klas 12, zonder examen te hoeven doen, want dat was niet mogelijk door corona. Zaina vond het erg jammer dat ze geen examen kon doen, ze had haar diploma voor de middelbare school graag officieel en op basis van goede cijfers gehaald.

Zafir zat dit jaar in klas 9, hij heeft (net als alle andere kinderen) helaas weinig onderwijs genoten dit jaar.

De vader van Zaina en Zafir is 'riksja driver', hij verdiende al niet heel veel geld door de concurrentie van e-riksja's. Vorig jaar heeft hij een ongeluk gehad met zijn riksja waardoor hij lange tijd niet kon werken en door corona namen zijn inkomsten nog verder af. Het gezin heeft het heel moeilijk gehad tijdens corona, gelukkig kregen ze wel hulp van familie.

3 De projecten in 2021

Gesteunde projecten:

- Sanjay, Pramiti en Ajay
- Amir, Ajmal en Nasreen
- Zaina en Zafir

Corona

In februari waren de onderwijsinstellingen weer open. Niet alle leerlingen gingen meteen weer naar school: sommigen waren tijdens de pandemie vertrokken naar het platteland en bleven daar nog een tijd, anderen vonden de online lessen (die nog steeds doorgingen) prettiger. Maar er waren ook leerlingen en studenten zoals Sanjay, Pramiti en Ajay die zich thuis verveelden en heel blij waren dat ze weer fysieke lessen hadden en zich 'onder de mensen' mochten begeven. Helaas ging het land eind april opnieuw maandenlang in lockdown.

Scholen en universiteiten gingen dit jaar met terugwerkende kracht schoolgeld vragen aan de ouders. Sommige instellingen gaven korting, omdat ze weinig lessen hadden gegeven en het online onderwijs (zeker in het begin van de pandemie) van slechte kwaliteit was. Andere instellingen gaven juist geen korting: hun kosten voor gebouwen en lerarensalarissen waren immers gewoon doorgegaan. En er waren ook scholen die het schoolgeld verhoogden na de pandemie, omdat ze door 'wanbetalende' ouders in de financiële problemen waren gekomen.

Ook in India konden mensen gratis gevaccineerd worden tegen corona. De families die we steunen hebben zich deels laten vaccineren. Sommigen wilden niet, omdat mensen soms een paar dagen ziek waren daarna. Maar veel mensen lieten zich wel vaccineren, zoals Sanjay: een paar van zijn vrienden verloren hun vaders door corona.

Sanjay, Pramiti en Ajay

In november (de examens vonden veel later plaats door corona) moest Sanjay examens doen voor zijn 2e jaar 'Bachelor of Arts'. Juist in die tijd was Sanjay twee maanden behoorlijk ziek:

geveld door buiktyfus, een ziekte die door slechte hygiënische omstandigheden nog vaak voorkomt in India. Hij heeft één dag in het ziekenhuis gelegen (langer kon de familie niet betalen, een ziektekostenverzekering is een luxe die veel mensen in India zich niet kunnen veroorloven). Daarna is hij met veel rust en de nodige medicijnen weer helemaal opgeknapt. Sanjay heeft zijn examens wel gemaakt, maar het ging heel slecht. Omdat hij zo ziek was, kon hij de examens niet voorbereiden. Niet onverwacht, maar natuurlijk wel heel zuur, is Sanjay voor zijn examens gezakt. Hij moet nu het 2^e jaar BA opnieuw doen.

Sanjay werkt nog steeds elke dag een paar uur in zijn vader's winkel. Soms samen met zijn moeder. Zijn moeder kan niet in haar eentje in de winkel werken. Ze kan niet rekenen, dus moet er altijd iemand bij zijn die kan afrekenen met de klanten.

Daarnaast is Sanjay samen met vrienden bezig om allerlei 'handeltjes' te ontwikkelen. Soms blijft het bij plannen maken (zoals zelf Chinees 'street food' maken en verkopen), soms proberen ze daadwerkelijk dingen uit (zoals een handeltje in Rajasthaanse slippers). Lucratief is het allemaal nog niet, onder andere omdat ze familie en kennissen (te)veel korting geven.

Pramiti had in mei haar eindexamens moeten doen voor klas 12 van de middelbare school, de laatste klas. De examens waren sowieso gemakkelijker geweest dan voorgaande jaren, ze zouden worden aangepast i.v.m. corona. Maar omdat corona weer ernstig 'de kop opstak' in India, werden alle eindexamens gecancelled. De examenresultaten van eerdere jaren bepaalden of leerlingen slaagden voor klas 12 of niet, Pramiti slaagde.

In september is Pramiti gestart met een 'Bachelor of Arts' (totaal 3 jaar) op een 'girls college' vlakbij huis.

Ook Ajay slaagde voor zijn middelbare school zonder eindexamen te hoeven doen.

Ajay is in september begonnen met een 'Bachelor of Commerce' (totaal 3 jaar) aan Rajasthan University (een 'government university'), op een 'boys college'. In tegenstelling tot het lager- en middelbaar onderwijs op government scholen, is de kwaliteit van government universiteiten wel goed. 'Government college' betekent dat het collegegeld relatief gezien erg laag is. De ouders van Ajay konden het collegegeld dan ook helemaal zelf betalen.

Ajay speelt elke dag voetbal en hij hoopt te worden geselecteerd voor het voetbalteam van de universiteit.

Amir, Ajmal en Nasreen

Ook tijdens de lockdowns dit jaar hadden Amir, Ajmal en Nasreen slechts één mobiele telefoon (die van hun moeder) tot hun beschikking voor de online lessen. "De leerlingen kunnen zelf thuis hun schoolboeken bestuderen, ze kunnen toch niet naar buiten", zei de directrice van de school. "En je kunt nieuwe lesboeken komen kopen op school." Helaas waren de kinderen, begrijpelijkerwijs, niet erg gemotiveerd om die saaie boeken op eigen houtje te lezen.

Amir vond school de afgelopen jaren, los van corona, niet zo leuk. Hij houdt niet van leren en boeken, hij doet liever dingen met zijn handen. Amir is na dit schooljaar gestopt met school en aan het werk gegaan. Ook Ajmal is gaan werken, om het familie-inkomen te verhogen. In coronatijd heeft hij zichzelf beziggehouden met het repareren van fietsen en is daar zo goed in geworden dat hij daar nu geld mee kan verdienen. En Nasreen heeft door de coronajaren haar motivatie om naar school te gaan verloren. Ze helpt nu thuis en bij familie in de huishouding, en helpt haar neefjes en nichtjes soms met hun huiswerk.

Zaina en Zafir

Zaina is toegelaten tot een girls college, ze gaat een 'Bachelor of Arts' doen. Zaina is zelf op zoek gegaan naar een scholarship: de Indiase overheid heeft diverse programma's om educatie voor meisjes uit arme families te faciliteren. Ze is erin geslaagd een scholarship te vinden voor haar hele bachelor en heeft de komende jaren geen financiële steun van Narangi meer nodig. Ze is heel gemotiveerd om te studeren en haar bachelor te halen.

Zafir deed klas 10. In India loopt het basis- en middelbaar onderwijs t/m klas 12. Zowel in klas 10 als in klas 12 moet je eindexamen doen (de z.g. Board Exams). Veel kinderen gaan na klas 10 van school, want met dat examen op zak kun je al veel (lager betaalde) banen krijgen. Zo ook Zafir. Omdat de financiële situatie van zijn familie niet goed is, ging hij na zijn examens* van school en aan het werk om geld te verdienen.

**er waren geen officiële examens in verband met corona, maar op basis van zijn cijfers van de afgelopen jaren, slaagde Zafir voor klas 10.*

4 De projecten in 2022

Gesteunde projecten:

- Sanjay, Pramiti en Ajay
- Arvind
- Luna, Hemal en Kajal

Sanjay, Pramiti en Ajay

Sanjay deed het 2^e jaar van zijn studie ‘Bachelor of Arts’ opnieuw. Hij ging elke dag naar college en studeerde hard, want hij wilde absoluut slagen dit jaar. En dat is gelukt, tot zijn grote opluchting. Nu is hij aan het laatste jaar van zijn bachelor begonnen.

Sanjay werkt veel in de winkel van zijn vader. Helaas krijgt hij geen salaris, want zo zegt zijn vader: “Je bent familie.” Maar Sanjay heeft andere manieren om geld te verdienen. Zo speelt hij veel cricket, zijn favoriete sport. Zijn team speelt in een vriendencompetitie, waarin het winnende team geld krijgt. Die geldpot wordt gevuld door spelers van rijke families. Hij verdient zo een leuk zakcentje met cricket.

Sanjay zou graag een eigen business willen na afronding van zijn bachelor. Met een vriend heeft hij dit jaar een handeltje gehad in t-shirts: ze lieten witte t-shirts bedrukken met prints van Japanse karakters (heel hip destijds in Jaipur) en verkochten die aan vrienden. Ze zijn t-shirts gaan kopen in Delhi, want daar waren ze goedkoper. Delhi: Sanjay’s eerste trip buiten Rajasthan, super spannend, hij had er heel veel zin in! Maar het viel tegen: Sanjay vond het veel en veel te druk in Delhi. En ze werden ziek van het eten van streetfood. En ook de t-shirt business viel tegen. Ze hebben slechts de helft van de voorraad verkocht, want de inkoopprijs was te hoog. “Voor nu zetten we het even op een laag pitje.”

Pramiti gaat met veel plezier naar haar college, nu het 2^e jaar. Ze loopt er naartoe met vriendinnen en brengt veel tijd door in de bibliotheek op de campus om Engelstalige studieboeken te lezen. Engels en Engelse literatuur zijn haar favoriete vakken.

Ze heeft een computercursus MS Office gedaan naast haar studie. Haar vader had over deze cursus gehoord en zei tegen Pramiti: “In elk werkveld worden nu computers gebruikt, dus doe deze cursus!” Omdat ze een meisje is, kreeg ze forse korting op het cursusgeld (scholarship voor meisjes van de Rajasthaanse overheid) en haar vader betaalde de rest.

In december is Pramiti met haar college op een ‘educational tour’ naar Goa geweest, in het zuiden van India. Dat wilde ze heel graag, Narangi heeft het betaald. Vooraf was ze nerveus en voelde zich niet lekker, want ze was nog nooit op reis geweest. Maar het was een superleuke trip, “I can’t explain in words”. Een lange treinreis, veel excursies ter plekke, voor het eerst in haar leven de oceaan gezien, en tot haar eigen verbazing activiteiten zoals paragliding gedaan 😊

Ajay zit in z’n 2^e jaar van de ‘Bachelor of Commerce’, ook dit jaar konden zijn ouders het schoolgeld zelf betalen. Het onderwijs is deels offline (fysiek op de campus) en deels online. “I like commerce, but I don’t like to go to college”, zegt Ajay. Sinds corona is er een hoop veranderd, zowel professoren als studenten komen niet elke dag naar de universiteit. Omdat

veel studenten niet meer komen, zijn de professoren er niet altijd. En omdat de professoren er niet elke dag zijn, komen de studenten niet.

Volgens Ajay zijn veel studenten lui geworden door corona. En, volgens hem ook een belangrijke reden: het is een 'boys college', dus er zijn geen vrouwelijke studenten. Waarom zou je dan als jongvolwassen man naar je college gaan? 😊

Wat voetbal betreft, is een droom uitgekomen: Ajay is geselecteerd voor het voetbalteam van zijn college! In het najaar is hij een week met zijn voetbalteam in Manali (in de bergen in Noord India) geweest voor een voetbaltoernooi. De kosten van het tripje werden betaald door het college.

Het was de eerste keer in zijn leven dat Ajay op reis ging. De dagen voorafgaand aan de reis was hij ziek, misselijk en moest hij overgeven. Volgens zijn familie was hij nerveus in verband met de reis, maar zelf ontkende hij dat. Wel belde hij in Manali elke dag even met zijn moeder 😊

Arvind

Nieuw 'project' dat we m.i.v. het schooljaar 2022-2023 steunen. Arvind is een neefje van Sanjay, Pramiti en Ajay. Hij woont in een klein dorpje op het platteland van Rajasthan, samen met zijn vader, moeder, zusje, opa en oma. Wij kennen Arvind en zijn familie al een aantal jaar, we zijn een paar keer bij hen op bezoek geweest.

De moeder van Arvind werkt een paar uur per dag als onderwijsassistent op de 'government school' in het dorp, daarmee verdient ze ca. 60 euro per maand. Zijn vader heeft geen inkomen, integendeel: die heeft alleen schulden. Ooit werkte Arvind's vader als kapper, tot hij een 'beer and wine shop' opende in het dorp. De zaken gingen goed, maar helaas consumeerde Arvind's vader zelf ook nogal veel van zijn voorraad. Zoveel dat hij verslaafd raakte aan de drank en zijn winkel failliet ging. Terug naar zijn oude beroep als kapper was geen optie, door zijn alcoholverslaving heeft hij last van trillende handen en willen mensen niet meer door hem worden geknipt. De vader van Arvind is inmiddels een groot probleem geworden voor de hele familie. De familie weigert hem geld te geven en dus leent hij op grote schaal geld van mensen in de wijde omgeving om drank te kunnen kopen. Zijn schulden worden almaar groter en hij weigert af te kicken. Vooralsnog is er helaas geen oplossing in zicht en lijdt de hele familie onder de situatie.

Arvind ging naar de gratis 'government school' in het dorp. Hij kon zich door de thuissituatie niet goed concentreren op school en thuis zijn huiswerk maken ging moeizaam, want er is vaak ruzie in huis. Arvind wil later graag het leger in. Dat willen heel veel Indiase jongens, dus de concurrentie is enorm.

Om een baan in het Indiase leger te bemachtigen is een goede vooropleiding met hoge cijfers vereist. Daarom vroegen Sanjay, Pramiti en Ajay of Narangi hem misschien zou willen steunen. Zodat Arvind naar een betere school kan en zijn kansen op een carrière in het leger kan vergroten. Zo'n baan is tevens garantie voor een goed inkomen. En aangezien Arvind (als enige zoon) later de kostwinner in zijn familie moet worden, is een vaste en goedbetaalde baan belangrijk.

We hebben besloten om Arvind te helpen. Voorwaarde voor steun was dat de familie kon garanderen dat Arvind's vader onder geen beding bij het geld voor Arvind's studie kan komen. Sanjay, één van de jongeren die we al vanaf het begin van Narangi steunen en een neefje van Arvind is, wilde graag verantwoordelijk zijn voor dit 'project'. Hij gunt Arvind een goede opleiding en carrière en weet uit eigen ervaring wat het betekent om de oudste zoon te zijn. Dus hebben we Sanjay tot 'projectmanager' gebombardeerd. "Don't you worry, I will handle everything."

Om te beginnen zijn Arvind, zijn moeder en Sanjay op zoek gegaan naar een andere school. In en nabij het dorp waar Arvind woont, zijn geen goede scholen. Maar zo'n 45 kilometer verderop is een middelgrote stad met veel privaat onderwijs. De keuze viel op een school waar veel kinderen uit Arvind's dorp naartoe gaan, die goed aangeschreven staat en Arvind kent er dus al wat medeleerlingen.

Vervolgens was de keuze: elke dag op en neer reizen met een schoolbus of in een hostel verblijven bij de school. De eerste optie zou betekenen dat Arvind iedere dag ruim 2 uur in de bus zou zitten, de bussen stoppen overal waar een leerling woont en doen er dus lang over. En als hij dan thuiskomt, zit Arvind nog steeds in dezelfde thuissituatie waar hij moeilijk kan focussen op zijn studie. Zowel Arvind als zijn moeder wilden graag dat hij in een hostel zou gaan wonen. Ook omdat je dan extra klassen kunt volgen (bijles) voor vakken waar je niet zo goed in bent. Voor Arvind belangrijk, want door het slechte onderwijs op de 'government school' in het dorp is hij achterop geraakt. En tot slot vindt zijn moeder dat Arvind wel wat discipline kan gebruiken. De thuissituatie met een vader zonder gezag is niet goed voor een tienerjongen. Wonen in een hostel betekent strenge huisregels. En een strak en vol rooster: extra klassen van 6 tot 8 uur 's ochtends, dan reguliere klassen van 10 tot 17 uur, en 's avonds nog 2 uren bijles - en dat alles 6 dagen per week. En je mag alleen in de vakanties naar huis.

En dus heeft Sanjay geregeld dat Arvind is toegelaten op de school naar keuze, is er een goed hostel gevonden, heeft Sanjay alle financiële zaken afgehandeld en alle benodigdheden (boeken, uniformen, etcetera) gekocht. Over Arvind zei Sanjay: "He's looking forward to live in a hostel and focus on his school."

Relatief gezien is dit een duur project voor Narangi. Normaliter financieren we alleen het schoolgeld en andere school gerelateerde kosten (zoals boeken, bijles en de schoolbus). Nu betalen we ook de kosten voor een hostel, dus ook voor wonen en eten.

Luna, Hemal en Kajal

Nieuw 'project' dat we m.i.v. het schooljaar 2022-2023 steunen: de zusjes Luna en Kajal, en hun broertje Hemal. Een lokale contactpersoon in Jaipur vroeg onze hulp voor deze kinderen. De oma van de kinderen werkt al vele jaren als hulp in de huishouding bij de oma van onze contactpersoon.

Luna, Hemal en Kajal wonen samen met hun grootmoeder en twee ooms in een zeer armoedige wijk (nog net geen sloppenwijk). Ze wonen in een gebouw waar meerdere families wonen. Elke familie heeft één kamer en de keuken, toilet en wasruimte moeten worden gedeeld. De vader van de kinderen is nooit echt in beeld geweest. De moeder heeft haar kinderen bij haar moeder (de oma) achtergelaten en is vertrokken naar elders.

Er is niet altijd genoeg geld om te kunnen eten, laat staan om schoolgeld te kunnen betalen. De oudste twee kinderen gingen voor Corona naar school, naar goedkope 'government schools'.

Onze contactpersoon (haar naam is Ankita) heeft de kinderen een tijd les gegeven bij haar thuis. Maar met name de twee zusjes zouden graag naar school gaan en dus vroeg Ankita ons om hulp. Als Narangi voor financiële steun zou kunnen zorgen, dan zou Ankita onze lokale 'projectmanager' voor de kinderen kunnen zijn. En zo hebben we dit project ook vormgegeven. Ankita regelt alles in Jaipur en houdt ons frequent op de hoogte van de stand van zaken.

Ankita is gestart met het zoeken van een goede school. Het is een school op loopafstand van de kinderen hun huis geworden, zodat het makkelijk is om een dagelijkse routine op te bouwen na een paar jaar niet naar school te zijn geweest. Ook heeft Ankita een voormalige onderwijzeres gevonden die de kinderen bijles kan geven, aangezien er bij hen thuis niemand is die hen kan helpen of er op let of ze hun huiswerk wel maken. En tot slot heeft Ankita samen met de kinderen schoolboeken, schriften, pennen, schooltassen, uniformen en

waterflessen gekocht. Een leuk winkelavontuur en de kinderen zijn superblij met het hebben van ‘eigen spullen’.

Luna, Hemal en Kajal moeten hard werken, want zoals de bijlesjuf constateerde: “Ze zijn alles vergeten wat ze voor corona hadden geleerd.” En dus hebben ze elke dag na school nog 1,5 uur bijles gedurende 6 dagen per week (in India gaan kinderen 6 dagen per week naar school). Maar het gaat goed, ze gaan met sprongetjes vooruit.

5 De projecten in 2023

Gesteunde projecten:

- Sanjay, Pramiti en Ajay
- Arvind
- Luna, Hemal en Kajal

Sanjay, Pramiti en Ajay

Sanjay deed in mei examen voor zijn laatste jaar ‘Bachelor of Arts’ (BA). Na de zomer kwamen de resultaten, hij had helaas één vak (Engelse literatuur) niet gehaald. En dus moest hij daar opnieuw een paper voor schrijven. Het herexamen was in oktober, de uitslag (geslaagd!) kwam in december en begin 2024 kreeg hij zijn certificaat BA.

Voor een bachelor staat 3 jaar. Sanjay heeft er 4 jaar over gedaan, omdat hij in 2021 door ziekte (buiktyfus) een paar maanden uit de running was. En door corona heeft Sanjay de eerste jaren van zijn bachelor (net als alle andere studenten) veel studie gemist omdat er simpelweg geen les werd gegeven. Dat maakt hem soms onzeker over zijn bachelor resultaat.

De ideeën over zijn professionele toekomst zijn nog niet helemaal uitgekristalliseerd. Sanjay heeft nog steeds de ambitie om zijn eigen business te starten. Hij zou wel een master willen doen, maar alleen om het papiertje te halen, want studeren vindt hij eigenlijk helemaal niet leuk. Wat betreft werk wil hij liever niet op een kantoor werken en ook geen baan hebben die elke dag hetzelfde is. Buiten zijn, dat vindt hij fijn, en (nieuwe) mensen ontmoeten. Dus een ‘government job’, waartoe zijn familie hem pusht, lijkt niks voor Sanjay te zijn.

Sanjay werkt nog steeds in zijn vader’s winkel. Hoewel hij het niet altijd leuk vindt, heeft hij ontdekt dat het ook voordelen heeft. “Mijn Engels is met sprongen vooruit gegaan, want er komen veel middenklasse klanten en die spreken Engels. Daarnaast heb ik veel geleerd over klantvriendelijkheid. En ik heb nu een groot netwerk van mensen (klanten) die me kunnen helpen bij van alles.”

Sanjay heeft ook nog steeds de ambitie om te gaan reizen. Nepal staat bovenaan zijn wensenlijstje. Hij heeft inmiddels een aantal vrienden in Jaipur leren kennen die uit Nepal komen.

Dit was het 3^e en laatste jaar van Pramiti’s studie ‘Bachelor of Arts’. Daarnaast is ze druk bezig met het verbeteren van haar Engels. Ze kijkt de serie ‘Friends’ (soms meerdere afleveringen per dag) en Anja gaf haar af en toe Engelse les. En Narangi heeft weer een aantal Engelstalige boeken voor haar betaald (zoals ‘Black Beauty’ en ‘Romeo and Juliet’), ze leest graag romans, dus dat is een leuke manier om haar Engels te verbeteren.

Sinds de zomer geeft Pramiti bijles aan een aantal buurkinderen. Om een zakcentje te verdienen en te onderzoeken of ze lesgeven leuk vindt. Ze leert hen o.a. Engels, dus ook op die manier was ze bezig met de Engelse taal.

Ajay zit in het derde en laatste jaar van zijn ‘Bachelor of Commerce’. Hij is inmiddels ‘vice captain’ van het college voetbalteam. Behalve voetbal is ook tekenen een favoriete hobby van hem, als sinds hij een klein jongetje is. Een goede vriend is docent tekenen op een gerenommeerd kunstinstituut en geeft hem wekelijks tekenles, de basistechnieken, “while we

hang out”. Af en toe geeft ook Ajay bijles aan bovengenoemde buurkinderen, hij is goed in statistiek.

Arvind

Arvind heeft hard gewerkt het 1^e jaar op zijn nieuwe school en is geslaagd voor klas 10 (in India doe je zowel in het laatste jaar van de middelbare school (in klas 12) als in klas 10 examens). Arvind heeft het naar zijn zin op school en in het hostel, hij vindt het erg prettig om niet meer thuis bij zijn familie te hoeven zijn.

Vier keer per jaar zijn de z.g. ‘parent-teacher-meetings’. Soms gaat Arvind’s moeder daar naartoe, en soms gaat Sanjay - als verantwoordelijk projectmanager namens Narangi.

Luna, Hemal en Kajal

Het gaat goed met Luna, Hemal en Kajal. ‘Projectmanager’ Ankita vertelde ons:

- Hun leven is een stuk beter en leuker nu. Ze hebben een dagelijkse routine, vinden het leuk op school, en halen alle drie goede cijfers. Met name voor Hemal was dat laatste belangrijk, zijn rapporten met goede cijfers maakten dat hij het écht leuk ging vinden op school en beter zijn best ging doen.
- De kinderen hebben een druk leventje nu: ’s ochtends naar school, dan thuis huiswerk voor school doen, van 16 tot 17.30 uur bijles en daarna thuis nog huiswerk voor de bijles doen.
“We hebben bijna geen tijd meer om buiten te spelen”, meldden ze aan Ankita.
- Luna, het oudste meisje, belt vaak met Ankita, soms meerdere keren per dag. Luna mag een oude Nokia van haar oom gebruiken om te bellen. Soms wil ze schooldingen bespreken, zoals een spellingprobleem. En soms iets heel anders, typische meisjesdingen zoals haar eerste menstruatie. Luna vertrouwt Ankita, omdat zij zich al zo lang om de kinderen bekommert. En thuis (met haar oma en twee ooms) kan Luna over veel dingen niet praten.
- Ankita is naar verschillende ‘parent-teacher meetings’ geweest. Zowel de oma van de kinderen als hun beide ooms zijn analfabeet, weten weinig van het onderwijssysteem en voelen zich erg ongemakkelijk om met docenten in gesprek te gaan. En dus gaat Ankita als verantwoordelijke ‘voogd’ naar gesprekken op school. De docenten vertelden dat het goed gaat met de kinderen, ze zijn energiek en doen enthousiast mee met allerlei activiteiten.

6 De projecten in 2024

Gesteunde projecten:

- Sanjay, Pramiti en Ajay
- Arvind
- Luna, Hemal en Kajal

Sanjay, Pramiti en Ajay

Sanjay heeft een paar maanden voor een grote in Mumbai gevestigde ‘business school’ gewerkt, op de marketingafdeling. Via een klant van zijn vader’s winkel kwam hij aan die baan. Sanjay moest business-cursussen verkopen in Jaipur, telefonisch en door studenten op universiteiten aan te spreken. Helaas was hij niet zo succesvol, de mensen in Jaipur vonden de opleidingen veel te duur, na drie maanden is hij gestopt. Wel leverde deze baan werkervaring en wijze lessen op het gebied van verkoop op, en een paar maanden salaris dat hij op zijn bankrekening heeft gezet.

Sanjay werkt nu bijna fulltime in de winkel van zijn vader. Ze zijn de business aan het uitbreiden met een distributiecentrum voor melk: het leveren van melk van een zuivelfabriek

aan diverse winkels die die melk verkopen. Sanjay wil zo ook meer kennis en ervaring vergaren over het runnen van een business, want ooit hoopt hij zijn eigen onderneming te starten. En daarnaast heeft hij nog steeds de ambitie om te reizen.

Sanjay woont al een tijd niet meer thuis bij zijn ouders. Hij woont een eindje verderop met vrienden, in een huis van de familie van één van die vrienden, ze kunnen daar gratis wonen. Hij heeft het erg naar zijn zin, geniet van zijn vrijheid en het runnen van een eigen huishouden. “Ik kan nu koken, schoonmaken en mijn eigen kleren wassen.” En bovenal vindt hij het aangenaam om (in ieder geval tijdelijk) uit de ‘vastgeroeste familiedynamiek’ te zijn. Een nadeel is wel dat de vrienden met wie hij samenwoont allemaal uit ‘rijke’ families komen en dus veel meer te besteden hebben dan Sanjay. Zo gaan ze regelmatig op reis. Dan vragen ze of Sanjay meegaat. Dat wil hij wel, maar daar heeft hij geen geld voor. Soms bieden ze aan om hem geld te lenen, maar dat wil hij niet, hij wil geen schulden hebben. Sanjay’s grootouders en andere familieleden die allemaal nog steeds op het platteland van Rajasthan wonen, vragen wanneer hij gaat trouwen en komen soms zelfs met potentiële echtgenotes op de proppen. Sanjay wil absoluut nog niet trouwen. En gelukkig hebben zijn ouders door de vele jaren dat ze nu in Jaipur wonen een meer ‘stadse mentaliteit’ gekregen: ze gunnen hun kinderen eerst een goede opleiding en een paar jaar werkervaring, en dan pas trouwen.

Pramiti is dit voorjaar geslaagd voor haar eindexamens ‘Bachelor of Arts’. Nu wil ze een vervolgopleiding gaan doen, Pramiti wil namelijk graag lerares worden. Door het geven van bijles aan een paar buurkinderen kwam ze erachter dat ze lesgeven leuk vindt én er (tot haar eigen verbazing) ook best goed in is. Ze wil graag lesgeven op een ‘government school’. Werken voor de overheid betekent baan- en dus inkomenszekerheid, iets dat veel mensen in India willen sinds corona. En daarnaast zijn de salarissen op government scholen relatief gezien hoog.

Om toegelaten te worden tot een government college waar je een 2-jarige ‘Bachelor of Education’ (BEd, de Nederlandse PABO zeg maar) kunt doen, moet je een toelatingsexamen doen. Hoe hoger je score, hoe hoger de kans dat je wordt toegelaten tot een college van je keuze. Pramiti heeft het toelatingsexamen met goede cijfers gehaald.

In september is Pramiti begonnen op een ‘Teachers Training College’ redelijk vlakbij haar huis, ongeveer een kwartiertje met een e-rickshaw. Ze vindt de opleiding leuk, zeker ook omdat drie oude schoolvriendinnen ook naar dit college gaan.

Vanaf eind dit jaar moet ze een paar maanden stage lopen op een school. Haar vader heeft een stage geregeld op een school vlakbij hun huis. Haar vader kent alle leraren en de directrice van die school, omdat die bij hem in de winkel komen.

Ajay heeft in april 2024 de eindexamens gedaan voor zijn BCom, ‘Bachelor of Commerce’. De resultaten ervan zijn nog niet binnen. Hij wil verder studeren, een ‘Bachelor of Physical Education’ doen, want hij zou graag sportleraar willen worden op een college of trainer/coach van een sportteam. Begin dit jaar is Ajay twee dagen naar Jodhpur geweest met zijn voetbalteam, voor een toernooi voor college-voetbalteams. Sinds de zomer speelt hij helaas niet meer in het team, omdat hij niet langer op Rajasthan University studeert. Ook Ajay helpt soms in de winkel van zijn vader.

Arvind

Het afgelopen schooljaar zat Arvind in klas 11. Aangezien je in deze klas geen examen hoeft te doen, doen veel leerlingen niet erg hun best in klas 11 (zolang je maar met minimale voldoendes overgaat). Arvind was geen uitzondering op deze regel, tot teleurstelling van zijn moeder en Sanjay.

Het volgende schooljaar is het belangrijkste jaar van de middelbare school: de eindexamens in klas 12. Daarom heeft Sanjay regelmatig ‘goede gesprekken’ met Arvind, om de vinger aan de pols te houden. Naar zijn moeder luistert Arvind niet, voor zijn vader heeft hij weinig respect, maar Sanjay heeft als oudere neef wel gezag. En het werkt ook twee kanten op, want

zo vertrouwde Sanjay ons toe: “Ik leer hier zoveel van! Ook hoe het is om een ouder te zijn, heel nuttig voor als ik zelf ooit vader word” 😊

Luna, Hemal en Kajal

Updates van ‘projectmanager’ Ankita:

- De bijlessen hebben geholpen. Voor Hemal en Kajal is het niet meer nodig, die komen nu goed mee op school. Alleen Luna, het oudste meisje, gaat nog elke dag naar bijles. Met plezier, want ze is erg ambitieus. Ze vraagt Ankita zelfs vaak ook nog om extra huiswerk voor Engels, Hindi en wiskunde.
- Ankita is weer naar verschillende ‘parent-teacher meetings’ geweest. De docenten vertelden haar: “Ze gedragen zich netjes, doen heel goed hun best en hebben mooie cijferlijsten.”
- De kinderen komen eens in de twee weken bij Ankita thuis. Dan studeren ze samen voor een uurtje en daarna doen ze allerlei bordspellen. Ankita helpt de kinderen ook nog regelmatig telefonisch met hun huiswerk.
- De familie (oma, de twee ooms en de kinderen) zijn verhuisd. Binnen een dag moesten ze hun huis verlaten van de huisbaas, omdat hij andere plannen had met het gebouw. Ze wonen nu in soortgelijke omstandigheden als eerst (in een één-kamer-woning), maar wel verder weg van de school en van de bijlesjuf. Voor de twee jongste kinderen is er vervoer naar school: één van hun ooms brengt en haalt ze met zijn motor. En Luna heeft een tweedehands fiets gekregen van haar oma waarmee ze naar school en bijles kan fietsen. In het huis waar ze nu wonen kunnen ze niet blijven, het is slechts tijdelijke huisvesting en bovendien veel te duur. Deze onzekerheid zorgt voor stress bij iedereen.
- Met ingang van het nieuwe schooljaar (april 2024) zitten Luna, Hemal and Kajal op een nieuwe school. Hun oude school ging dicht, de directrice ging met pensioen en er was geen opvolging. Alle leerlingen zijn overgeplaatst naar een andere school in de buurt. Deze school verzorgt ook vervoer voor de leerlingen, dus nu kunnen Luna, Kajal en Hemal met de schoolbus naar school.

7 De projecten in 2025

Gesteunde projecten:

- Sanjay, Pramiti en Ajay
- Arvind
- Luna, Hemal en Kajal

Sanjay, Pramiti en Ajay

Begin 2025 had Sanjay het plan opgevat om nu écht te gaan reizen. Naar Nepal, met het geld dat hij de afgelopen jaren had verdiend met werken. Hij kwam er echter al snel achter dat zo’n reis veel meer geld kostte dan hij bezat. AJ en Anja besloten daarop om hem te sponsoren¹, omdat ze uit eigen ervaring weten hoe interessant, leerzaam en vooral hoe ontzettend leuk het is om als jonge twintiger in je eentje op reis te gaan.

Geholpen door Anja maakte Sanjay een reisplan en een reisbudget, boekte tickets, maakte een paklijst, en bedacht wat hij allemaal moest voorbereiden en kopen (zoals een rugzak en een winterjas). Een project op zich, wat hij ingewikkeld en spannend, maar toch vooral geweldig vond.

En dus kwam de dag dat Sanjay op het vliegveld van Delhi stond om voor het eerst van zijn leven, en als eerste van zijn héle familie, een vliegtuig te pakken. Doodeng vond ‘ie het, maar hij kwam heelhuids aan in Kathmandu. Hij heeft ruim 2 weken rondgereisd in Nepal, veel

¹ AJ en Anja hebben Sanjay zélf, dus van hun privégeld, gesponsord.

gedaan en gezien, veel nieuwe mensen leren kennen, en heel veel foto's gemaakt. Hij belde en appte regelmatig met Anja: om dingen te vragen, maar vooral om super enthousiast al zijn reisverhalen te delen. Naderhand vroeg Anja hoe hij zijn Nepalreis in één woord zou samenvatten? Het antwoord was: "Again" 😊

Sanjay heeft meer verantwoordelijkheden gekregen in de winkel en melk-business van zijn vader, maar het samenwerken ging niet echt van een leien dakje. "Typische vader-zoon issues", zegt Sanjay, "Hij neemt me niet serieus, ik blijf het kind." En zijn vader zegt: "Sanjay heeft geen respect voor hoe hard ik heb moeten werken de afgelopen jaren, hoeveel ik heb geïnvesteerd in de business, ook financieel."

Sanjay's moeder, zusje en Anja hebben Sanjay en zijn vader aangespoord om met elkaar te praten om te kijken hoe de samenwerking kan worden verbeterd. Ze hebben afgesproken dat Sanjay de ruimte krijgt om een en ander te veranderen en verbeteren, dingen die zijn vader niet kan, bijvoorbeeld het digitaliseren van de administratie. En ze hebben afgesproken om meer op basis van gelijkwaardigheid te werken, meer *samen* te werken. En Sanjay krijgt nu een maandelijks salaris.

Sinds eind 2025 praten Sanjay en Anja over wat voor soort onderneming Sanjay graag zelf zou willen starten en wat daarvoor nodig is. Moet Sanjay dan bijvoorbeeld nog specifieke cursussen volgen?

Pramiti is in juli geslaagd voor de examens van het 1^e jaar van de 'Bachelor of Education'. Ze heeft de hete zomermaanden (vanaf april was het meer dan 40 graden) in de bibliotheek doorgebracht om te studeren, daar was airco. Nu zit ze in haar 2^e en laatste collegejaar. Ook dit jaar moet ze weer een paar maanden stage lopen. Daar kijkt ze naar uit, ze vindt het lesgeven heel erg leuk en ze wil graag een goede lerares worden.

Volgend jaar zomer (2026) moet Pramiti eindexamen doen voor haar bachelor, dan is ze klaar met de opleiding om lerares te worden. Maar alleen met die opleiding krijg je geen baan op een government school, daarvoor moet je eerst de 'government recruitment exams' halen. Moeilijke en omvangrijke examens voor de hogere overheidsbanen, waar heel veel mensen aan meedoen (want iedereen wil immers een baan bij de overheid tegenwoordig). Pas als je bent geslaagd voor die examens mag je solliciteren op een overheidsbaan, en hoe hoger je cijfers hoe meer kans op een baan.

Omdat die examens zo moeilijk zijn en er zoveel concurrentie is, is een gedegen voorbereiding noodzakelijk. Het is bijna onmogelijk om dat zonder hulp te doen en dus zijn er private instituten die begeleiding aanbieden. Pramiti volgt nu 'coaching classes' op zo'n instituut (één van de beste in Jaipur), om zich alvast voor te bereiden op de government examens. Zes dagen per week, zes uur per dag náást haar bachelor studie is heel pittig, maar ze vindt het leuk en is supergemotiveerd om een goede baan op een government school te bemachtigen.

Voor haar opleidingen had ze een tablet nodig. De totale kosten van de twee opleidingen en de tablet worden deels door Narangi betaald, deels door haar moeder (die extra heeft gewerkt om Pramiti te helpen) en deels heeft ze een studielening bij Narangi die ze terugbetaalt zodra ze inkomen heeft.

Pramiti besteedt nog steeds veel tijd aan het verbeteren van haar Engels, want ook dat vergroot haar kansen op een goede baan. Lang niet alle PABO-studenten studeren en beheersen de Engelse taal. Je kunt ook kiezen voor een puur Hindi-talige opleiding en veel studenten van het platteland doen dat.

Ajay is sinds eind vorig jaar werkzaam als voetbaltrainer op een middelbare school. Daarnaast werkt hij als trainer op een voetbalacademie. Hij werkt zeven dagen per week en heeft een goed inkomen.

Zijn eerste salaris gaf hij aan zijn familie, die het aan de tandarts besteedde. Sommige familieleden hebben een slecht (onderhouden) gebit. Maar de tandarts is erg duur, dus daar waren ze al vele jaren niet geweest.

Om op te klimmen als voetbaltrainer en -coach doet hij regelmatig cursussen waarvoor hij een certificaat krijgt als hij slaagt voor het bijbehorende examen. Deze cursussen zijn best prijzig, maar hij kan en wil dat allemaal zelf betalen van zijn inkomen. Daarnaast doet hij sinds eind vorig jaar weer een studie op Rajasthan University: 'Bachelor of Physical Education' (BPEd), specialisatie voetbal. Die studie wordt deels betaald door hemzelf, en deels krijgt hij een scholarship door al zijn voetbalactiviteiten. Hij krijgt theorie (bijvoorbeeld over voeding) en ook veel praktische vakken ('Maak diverse teamopstellingen'). Omdat hij weer aan de universiteit studeert, zit hij nu ook weer in het voetbalteam van de universiteit. Zijn grote droom is nu om ooit een eigen voetbalacademie te starten.

Arvind

Arvind is geslaagd voor klas 12, met een kleine 7 als gemiddelde. Een stuk beter dan vorig jaar! Arvind heeft hard gewerkt voor zijn examens, in soms moeilijke omstandigheden. Halverwege het schooljaar pleegde één van zijn klasgenoten zelfmoord in het hostel. De jongen had een (geheime) relatie met een meisje en dat meisje maakte het uit. In India plegen relatief veel jongeren zelfmoord, de redenen zijn vaak cultuurgebonden (zoals enorme druk van familie om goed te presteren en 'verboden' liefdesrelaties). Arvind was hierdoor begrijpelijkerwijs een tijd lang van slag.

Zoals eerder gezegd, wil Arvind graag een goede baan in het leger. Die krijg je echter niet zomaar, daar gaat een heel traject aan vooraf. Om te beginnen moet je twee jaar naar een 'army academy', dat zijn private opleidingsinstituten die je voorbereiden op de toelatingsexamens voor het leger. Deze examens zijn erg moeilijk, de toelatingseisen voor het leger zijn streng.

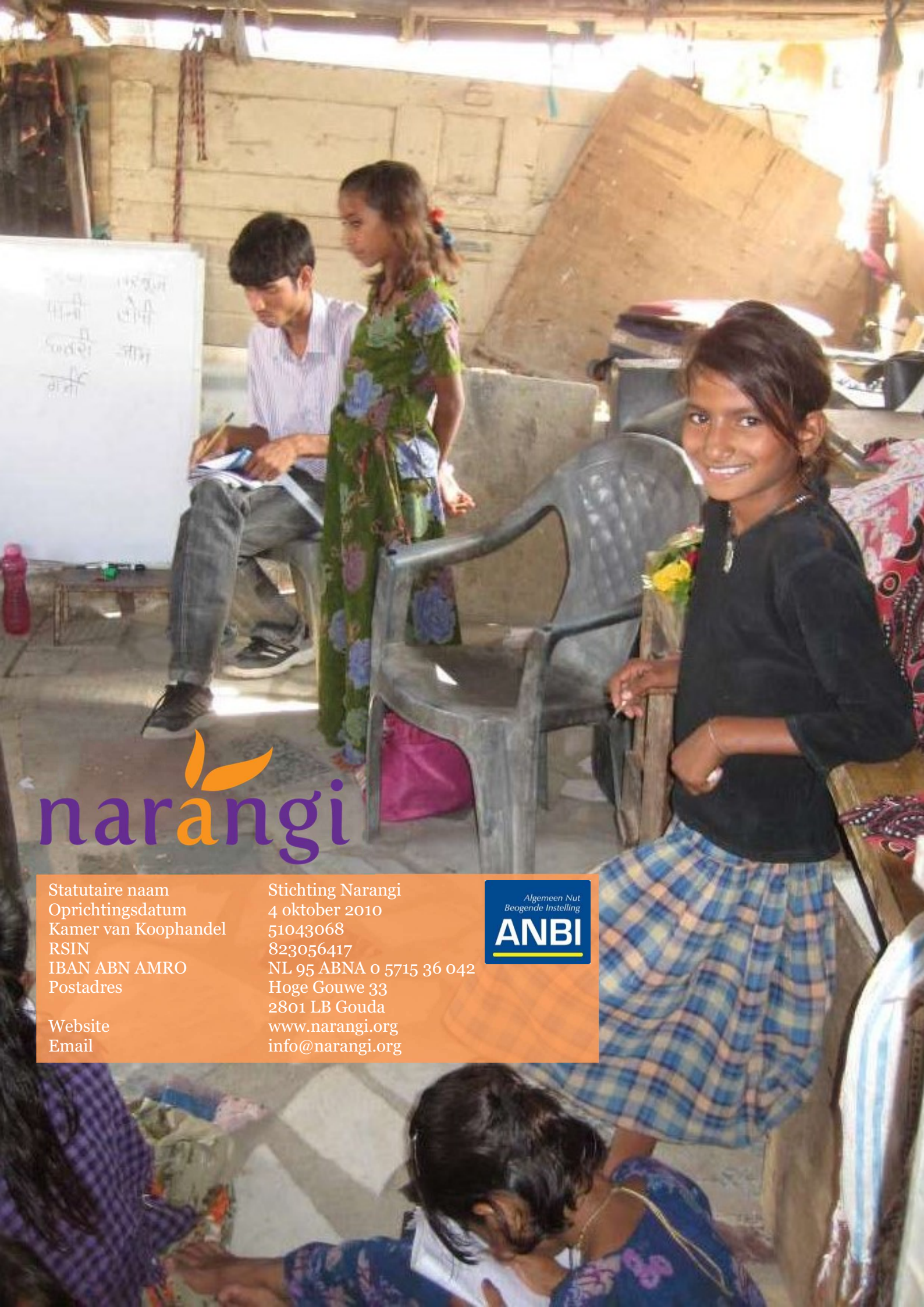
De minimum leeftijd voor een 'army academy' is 18, en Arvind is nu 17 jaar. Dus hebben we besloten dat Arvind even een tussenjaar doet, ook om als soms typisch opstandige tiener even de ruimte te krijgen een beetje 'uit te razen'. Hij werkt nu in een kledingzaak in een winkelcentrum in Jaipur, en woont tijdelijk bij een tante en haar gezin in die stad. Hij heeft het naar zijn zin in zijn nieuwe, vrije leventje.

Na dit jaar gaan we kijken hoe we Arvind verder kunnen helpen. Voor hoger onderwijs hanteert Narangi een ander financieel beleid dan voor basis- en middelbaar onderwijs. Laatstgenoemde is een gift, eerstgenoemde is (in ieder geval deels) op basis van een studielening bij Narangi, die studenten renteloos en in termijnen terugbetalen als ze eenmaal een (goede) baan hebben.

Luna, Hemal en Kajal

Na het schooljaar april 2024-april 2025 zijn we (voorlopig) gestopt met het steunen van Luna, Hemal en Kajal. Hun familie is opnieuw verhuisd. De vorige huisvesting was tijdelijk, te duur en in een wijk die oma niet veilig genoeg vond voor de kinderen. Opnieuw wonen ze in een gebouw waarin meerdere families wonen: elke familie heeft één privé kamer, alle andere voorzieningen moeten ze delen, meer geld kunnen ze niet besteden aan huisvesting. Hun huidige huis is te ver weg van de school, de schoolbussen rijden niet naar deze buurt. Eén van de ooms van de kinderen is op zoek naar een andere baan. De kans bestaat dat ze dan wéér gaan verhuizen, wellicht naar een wijk vlakbij het vliegveld, aan de rand van de stad.

Samen met 'projectmanager' Ankita gaan we nu kijken hoe we het onderwijs aan Luna, Kajal en Hemal het beste kunnen vormgeven. Een 'mobiele onderwijzer' is een optie, dan gaan de kinderen weliswaar niet naar een reguliere school, maar kunnen ze wel onderwijs blijven genieten. Of we wachten af tot ze een meer structurele woonsituatie hebben en niet telkens hoeven te switchen van school.

narangi

Statutaire naam
Oprichtingsdatum
Kamer van Koophandel
RSIN
IBAN ABN AMRO
Postadres

Website
Email

Stichting Narangi
4 oktober 2010
51043068
823056417
NL 95 ABNA 0 5715 36 042
Hoge Gouwe 33
2801 LB Gouda
www.narangi.org
info@narangi.org

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI